

at der blev holdt Examen saavel i Kjøbenhavn som i Odense og Aarhus. Jeg vil derfor henstille, at naar man vil tænke paa at forhøje Kontoen for denne Sags Vedkommende, at man da tog dette Spørgsmaal under Overveelse, at Privatisterne fik en lettere Afgang til Examen. Jeg mener, at det er meget uretfærdigt, at man stiller Privatisterne paa denne Maade i Modsetning til dem, der søge Realskolerne. — Det andet Punkt, jeg gerne vil omtale, ser det Forbehold, der er taget med Hensyn til det historiske Musæum i Randers. Jeg vil meget advare imod, at man stiller den nævnte Betingelse for de 5,000 Kr., som man vil bevilge til det Historiske Musæum i Randers. Jeg tør selvfølgelig ikke rose mig af noget indgaaende Kjendskab til vore arkitektoniske Mindeesmærker, men saa meget Kjendskab har jeg dog til den her foreliggende Sag, at jeg finder det aldeles urimeligt, at man absolut vil hævde, at der skal knytte sig Noget til denne Bygning. Forholdet med denne gamle Bygning i Randers er nemlig det, at det ikke er muligt at beholde den, som den nu er. Det Gnefte, der er muligt, er paa et for Færdsejlen i Randers aldeles umuligt Sted at bygge en ny Bygning, der muligvis kommer til at se ud, som den gamle i sin Tid har set ud. Det er det Gnefte, der kan være Tale om, der kan ikke være Tale om at beholde den nuværende Bygning, men kun om at bygge en aldeles ny Bygning, som man ganske vist kan give det samme Navn, og om hvilken man kan sige: Der have I den samme Bygning, saaledes saa den ud i sine Velmagtsdage dengang. Skal man beholde denne Bygning, er den umulig, som den er, og derfor maa jeg ogsaa for saa vidt give Byraadet Medhold, naar det mener, at den gamle Bygning skal nedrives og en ny og mere praktisk Bygning opføres i Stedet. Bygningen ligger nemlig paa et for Færdsejlen ubeleiligt Sted, hvor man ikke kan være tjent med, at den bliver liggende. Jeg tror ikke, at man kan opnaa Noget omhelst ved denne Betingelse, idet der efter min Mening ikke er Tale om Bevarelse af noget historisk Mindemærke. Det vilde være noget Vignende som det, man gjorde ved Viborg Domkirke. Det er ikke noget meget historisk Mindemærke, det er en temmelig tvivlsom Kopi af det Mindemærke, man i sin Tid havde i Viborg. Noget Vignende vil man komme til at gjøre i Randers, og det anser jeg ikke for Umagen værd i det foreliggende Tilfælde. Derfor skulde jeg anbefale, at man ikke knytter denne Betingelse til Bevillingen til det

historiske Musæum i Randers. Vil man støtte det, giver man Bevillingen, vil man ikke, negter man den, men at knytte denne gamle ubrugelige Bygning som Betingelse til Bevillingen, anser jeg for urigtigt.

Ordføreren Holstein=Ledreborg.

Jeg vil ikke komme ind paa den Strid, som den ærede Formand har afstaaret mellem de ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (Klausager), men jeg kan dog ikke godt tie stille til en Bemærkning af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, som jeg anser for et Angreb paa dette Thing, idet han nemlig beskylde det ærede Things Flertal for to Gange, sidst i 1887, gjennem sin Holdning at være Skyld i den Maade, hvorpaa Forfatningen nu haandhæves. Jeg anser det for fuldstændig uberettiget at fremsette en saadan Beskyldning mod Flertallet; der er i Virkeligheden kun En, der har Skyld i den Maade, jeg vil ikke sige, hvorpaa Forfatningen haandhæves, men hvorpaa den mishandles, og det er Regjeringen. Saa kan der imidlertid være Tale om en Medskyld, maaste for dem, der ikke tilstrækkelig brugte de Midler, de havde paa Haanden, og hos hvem der ikke var det Sammenhold, der er nødvendigt i en saadan Kamp. Men at lægge noget omhelst Ansvar paa dette Things Politik og Holdning maa jeg tillade mig paa Flertallets Vegne at nedlægge en bestemt Indsigelse imod, og jeg maa det saa meget mere, som jeg er nødt til at gjentage, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt, at skjøndt Forfatningsforandringen i 1866 i sin Ordlyd ikke gav Regjeringen nogen Ret til at benytte provisoriske Bevillinger paa den Maade, den har gjort, og til at handle med Bevillingsmyndigheden, med § 25 og § 49, saaledes som den har gjort, er det aldeles utvivlsomt, at det er et af de mest kortsynede Skridt, der fra vor Side nogenstinde er stet her i Landet, naar vi dengang lagde Magten, ikke Ketten, fuldt ud i de privilegerede Klæders Hænder, ikke blot Stemmeretten i Landstinget, men ogsaa Domsretten til Rigsretten. Jeg paa staar ikke, at de Mænd, der dengang gjorde det, have handlet med Bevidsthed, thi saa havde det været en imod Demokratiet her i Landet, tør jeg nok sige, høist uforvarlig Handling, der i saa Henseende var begaaet. Jeg er fuldkommen overbevist om, at man har gjort som saa ofte, at man har handlet i god Tro, men set grumme fort. Derfor er det Resultat kommet til Veie, at Befolkningens store Flertal her staar med den forfatningsmæssige, lovordnede, forfat-